

det let at dræbe hende, og Kyllingerne, som endnu ikke kunne flyve langt, gaae bagefter, saa at hele Flokken bliver udryddet. Sæg tillader mig derfor at foreslaae, at Begyndelsen af den Tid, i hvilken Urflugten tør skydes, udsættes fra den 1ste August til den 1ste September. Hvis man vil gaae ind herpaa, tør man have Haab om endnu i nogle Aar at beholde Urflugten som dansk Fugl. At den engang vil forsvinde aldeles, naar Hederne ere blevne tilstrækkelig opdyrkede, er en Selvfølge; der vil Intet kunne reddes den derfor, og der kan kun være Spørgsmaal om at udsætte dens Udryddelse. I det 2det Stykke af Lovforslagets § 2 bestemmes det, at der for Sagt efter Urflugle og Bekkasiner paa Skoggerpladser skal anvendes dobbelte Bøder. Der er nemlig to Arter af Bildt, Urfluglene og Bekkasinerne, som have den Bane i Varringstiden at samles paa visse Pladser, hvor de saa under de underligste Gebærder springe omkring mellem hverandre. Den, der finder et saadant Sted, kan i en Afstand af ifkun en Snees Skridt skyde alle de Fugle bort, som indfinde sig der; det, at man skyder ind imellem dem, forstrækker nemlig ikke de øvrige; man kan lade igjen og skyde, saalænge der er nogen tilovers. Dette er saaledes den meest ødelæggende Sagt af alle, thi paa eet Sted dræbes derved samtlige de Fugle, der skulde besøke Egnen i en temmelig vid Udstrækning. Vil man altsaa gjøre noget for at frede Unglen i Ungletiden, maa man fremfor Alt søge at forhindre denne Slags Sagt. Det sidste Affnit af § 2 ophæver endelig de ældre Fredningsbestemmelser. Derved ville saaledes, som før omtalt, Fredningsbestemmelserne for Krondyr og Daadyr falde bort. Sæg anseer det derhos endvidere for rigtigt tillige at ophæve de Undtagelser, som findes i den paa-gældende Paragraph af Loven af 1851. Dette gjælder saaledes for det Første om Undtagelsen med Hensyn til Haver, for hvilke Bestemmelsen vil have tabt enhver Betydning, naar man affkaffer Fredningstiden for Krondyret og Daadyr. Endvidere gjælder det om Undtagelsen med Hensyn til indhegnede Dyrehaver, for hvis Bedkommende det Samme vil være Tilfældet, idet der i indhegnede Dyrehaver, naar man

undtager tilfældigt Ophold, kun findes Krondyr og Daadvildt. Endelig foreslaaes Undtagelsesbestemmelsen i Loven af 25de Marts 1851 om Sagten paa den kongelige Bildtbane ophævet. Sæg veed med Bestemthed, at Fredningsbestemmelserne allerede nu overholdes strengt paa den kongelige Bildtbane, og det seer ikke godt ud, at der gjøres en saadan Undtagelse som den, der i saa Henseende staaer i Loven af 1851. Det faaer nemlig let Udseende af, som om man forsaavidt vilde sætte sig ud over de Humanitetshensyn, som have diceret de hidtil gjældende Fredningsbestemmelser, skjøndt disse netop strengt overholdes der. Sæg foreslaaer derfor, at ogsaa denne sidste Undtagelse skal bortfalde; der vil derved, som sagt, i Bitteligheden ikke skee nogen Forandring, det holder jeg mig overbevist om. — Lovforslagets § 3 indeholder en Bestemmelse om Fredning af Ræven i indfredede Sandflugtstrækninger, som allerede findes i det forelagte Lovforslag om Fredningen af visse nyttige Dyr, men som ikke er paa sin Plads der, medens den vil være paa sin Plads i en Lov om Sagten, naar man overhovedet vil give en saadan. Dertil slutter sig saa Bestemmelsen i Lovforslagets § 4, som imidlertid har faaet en noget anden Affattelse end den, som den har i Lovforslaget om Fredning af visse nyttige Dyr. I sammes § 1 opregnes nemlig de fredede Dyr, og der siges der blandt Andet ogsaa, at Ræven til en vis Tid af Aaret skal være fredet i indfredede Sandflugtstrækninger. Det hedder derefter i Paragraphens 2det Stykke: „Dog skal det være Enhver tilladt i sin Gaard, sit Huus eller sin Have osv. at dræbe blandt Andet Ræve“. Det er tydeligt, at saaledes som denne Bestemmelse er affattet baade i det nævnte Lovforslag og i den nu gjældende Lov af 30te Januar 1861, indeholder den en Undtagelse, idet den indledes med Ordet „dog“. Men da nu Undtagelsen ikke kan omfatte mere end Reglen, saa kan den Net til at dræbe Ræve, som gives i Undtagelsen, altsaa kun være at forstaae om indfredede Sandflugtstrækninger. Efter min Mening bør Reglen imidlertid være aldeles almeengyldig. Enhver bør have Ret til i sit Huus, sin Gaard eller sin Have ogsaa ved Brug af